

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **D. C. D.**, nar. XXX, státní příslušnost Vietnam, bytem XXX, zastoupen Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, č.j. SCPP-583/C-215-2008 ze dne 2. června 2008,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, č.j. SCPP-583/C-215-2008 ze dne 2. června 2008 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7760,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie č.j. SCPP-583/C-215-2008 ze dne 2. června 2008, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno č.j. SCPP-004932-12BR-II-CI-2007 ze dne 19. října 2007 ve věci zamítnutí žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že z informačních systémů bylo zjištěno, že žalobce je zařazen v evidenci nežádoucích osob na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Jeho pobytovou situaci nezměnilo ani to, že uzavřel manželství s občankou České republiky. Právní předpisy nezakládají nárok cizince na jeho pobyt na území České republiky. Žalovaný se domníval, že došlo ke zneužití práva spojeného s institutem manželství, tedy konec konců k jeho znevažování, a tolerance k takovému jednání omezuje vymahatelnost práva a narušuje činnost veřejné správy.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl nesprávné a právní a též nedostatečné skutkové posouzení věci, protože žalobce je v evidenci nežádoucích osob evidován na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, které dosud není vykonatelné a je zmatečné a nepřezkoumatelné. Doba platnosti 5 let má podle něj začít od „nabytí právní moci rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým se nevyhovuje žalobě proti zastavení azylového řízení“ a dále byla stanovena lhůta k vycestování „15 dní od nabytí právní moci rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým se nevyhovuje žalobě proti zastavení azylového řízení“. Vycestování žalobce a počátek platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění je vázáno na splnění podmínky, že správní řízení o žádosti o azyl bude pravomocně ukončeno a zároveň marně uplyne lhůty pro podání žaloby proti tomuto rozhodnutí. Tato podmínka je však v případě žalobce nesplnitelná, protože správní žalobu proti rozhodnutí o azylu podal, takže lhůta marně neuplynula a již nikdy neuplyne. Proto nemůže nastat situace, kdy bude určitelný počátek běhu lhůty 15 dnů pro vycestování. Zařazení žalobce do evidence jako osoby nežádoucí je proto nezákonné, protože řízení o správním vyhoštění doposud neobsahuje všechny výroky, které zákon vyžaduje, resp. jeden z výroků je právně neúčinný. Žalovaný v odůvodnění argumentuje pouze tím, že žalobce je zařazen do evidence nežádoucích osob, aniž by se zabýval zákonností tohoto zařazení. Krajský soud ve správním soudnictví rozhoduje o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu, v tomto případě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o neudělení azylu, a nikoliv proti zastavení azylového řízení. K zastavení azylového řízení by došlo jen v případě, kdy by žalobce vzal svou žádost zpět, což se však nestalo. Taktéž rozsudek krajského soudu ve výroku nerozhoduje o nevyhovění žalobě, nýbrž se jím žaloba zamítá či se rozhodnutí ruší a vrací zpět. Podle ust. § 154 odst. 3 zákona o pobytu cizinců lze zařadit cizince do evidence na základě pravomocného rozhodnutí o trestu vyhoštění z území, resp. rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s otázkou zákonnosti a vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění, jež je pro vnitřní rozpornost a nelogičnost nicotné. Vzhledem k tomu žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ve vyjádření k žalobě odmítla žalobní námitky, odkávající na odůvodnění napadeného rozhodnutí, a poukázala

na to, že žalobce je nově zařazen do evidence nežádoucích osob, a to v souvislosti s rozsudkem Krajského soudu v Brně, č.j. 8To 460/2007.

K projednání věci nařídil soud jednání na 13. prosince 2011, avšak účastníci se k němu nedostavili.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že rozhodnutí je nutno zrušit.

Soud především odmítl žalobní námitky uvedené v části II. žaloby, a to proto, že směřují proti rozhodnutí, jehož zrušení se žalobce nedomáhá. Jak je zřejmé z petitu žaloby, ta směřuje výslovně proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, č.j. SCPP-583/C-215-2008 ze dne 2. června 2008 a rovněž proti rozhodnutí Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno č.j. SCPP-004932-12BR-II-CI-2007 ze dne 19. října 2007. Námitky uvedené v části II. žaloby se však týkají rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. SCPP-202/BR-OPK4-SV-2003 ze dne 20. 4. 2004, jež bylo vydáno Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Brno. Toto rozhodnutí však není podle závěrečného návrhu žaloby rozhodnutím napadeným, a námitky proti němu vznesené tedy nejsou relevantní. Toto rozhodnutí ze dne 20. 4. 2004 nebylo možno přezkoumat ani postupem podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního, protože toto rozhodnutí je možno napadnout samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Nebylo tedy v pravomoci soudu, aby se zabýval žalobními námitkami, jež směřují proti jinému rozhodnutí, než jehož zrušení se žalobce domáhá.

Soud však dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního.

Jak je zřejmé z obsahu správního spisu, proti rozhodnutí Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno č.j. SCPP-004932-12BR-II-CI-2007 ze dne 19. října 2007 podal žalobce dne 29. 11. 2007 odvolání, v němž však neuvedl žádné konkrétní námitky, s tím, že toto odvolání odůvodní ve lhůtě 15 dnů. Ze správního spisu však nelze zjistit, že by žalobce odůvodnění svého odvolání posléze dodal. Ani z textu odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by odvolací orgán reagoval na jednotlivé konkrétní odvolací námitky. Ze spisu ovšem nelze ani zjistit, že by žalovaný vyzval žalobce k tomu, aby své blanketní odvolání ze dne 29. 11. 2007. Žalovaný tedy rozhodl o odvolání, aniž by to bylo žalobcem doplněno o jakékoliv konkrétní námitky.

Soud v této věci musel přihlédnout k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 – 53 (www.nssoud.cz), v němž tento soud konstatoval, že „Podle § 82 odst. 2 správního řádu musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že náležitosti odvolání jsou ve správním řádu explicitně vyjádřeny. Tedy každé podání, které má být posouzeno jako odvolání (přičemž správní orgán je dle §

37 odst. 1 správního řádu povinen posuzovat podání podle skutečného obsahu), musí vedle základních náležitostí každého podání stanovených v § 37 odst. 2 správního řádu obsahovat i specifikaci rozhodnutí, proti kterému směřuje, dále rozsah, v němž jej napadá, tj. uvedení výroků, které jsou napadány, a dále konkrétní skutečnosti, z nichž se dovozuje nesprávnost právního či skutkového posouzení věci nebo vady řízení (odvolací důvody). [...] Správní řád (č. 500/2004 Sb.) přijal jinou konstrukci odvolacího přezkumu, než kterou znal předchozí správní řád (č. 71/1967 Sb.). Zvýšil totiž odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumáváno - s výjimkou skutečností, které je povinen zkoumat bez ohledu na obsah odvolání (srov. č. 1580/2008 Sb. NSS). Podle § 89 odst. 2 správního řádu totiž odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, správnost napadeného rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nevyžaduje-li veřejný zájem jinak. Vzhledem k tomu, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, a s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu, podle něž se pro řízení o odvolání použijí obdobně ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu, je nutno uzavřít, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu (shodně též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008 - 30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sb. NSS).“

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že nemělo-li odvolání žalobce ze dne 29. 11. 2007 některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, byl žalovaný správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že měl pomoci odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzvat a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Jelikož žalovaný takto nepostupoval, a rozhodoval tedy o odvolání, jež žádné konkrétní námitky neobsahovalo, podstatně tím porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Městský soud v Praze proto podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního napadené rozhodnutí zrušil tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno, a současně věc podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění; náhradu v celkové výši 7760,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta.

P o u č e n í: proti tomuto rozsudku je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat k Městskému soudu v Praze ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku.
O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 13. prosince 2011

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu